

ŐSBIZALOM

Ez a szó jutott eszembe napokkal a látogatás után.

Az intézet honlapját nézegettem, látogatás előtt egynek tűnt a sok közül. Ma már valami megmagyarázhatatlan okból kifolyólag, kicsit nagyképpen fogalmazva, távoli ismeretséget gondolnék. Néhány tanúságtételt, blogbejegyzést elolvastam.

A fejemben lévő gondolatgomolyagok összeálltak egy masszává.

Tamást hallgatva többször eszembe jutott, az ő 8 éves kislányának nagyobb szerencséje volt/lesz, mint nekem. Az én apám is járhatott volna itt. Bár ahogy az egyik oktatóm mondta, az én családomból fakadó hitbéli hiányosságom miatt ez nem jöhetett volna létre egyáltalán. De a Tamásnak sikerülni fog. Szeretne még sokáig élni, boldog családban felnevelni a gyermekét. Tamás erősebb, mint az én apám volt. Sem boldog család, sem hosszú élet nem jutott neki. De ez is csak egy gondolatgomolyag volt hallgatva az Ő történetét.

Számomra a legsokkolóbb volt Attila, majd Tamás bevezető szavai, amikor bemutatkozásakor a nevük után az első fontos tény az volt, hogy „alkoholista vagyok”. Ilyen őszintén, idegen emberek előtt, nyíltan felvállalni számomra túl intim. Én pirultam el ettől. Akár kiállhattak volna elénk meztelenül is. Így tudnék párhuzamot vonni. Az itt található nyitott csoportok a gyógyuláshoz nagyban hozzájárulhatnak. Mindig van érkező, távozó csoporttag, egymásnak támaszt adva, megerősítve, nekem is nehéz volt az elején, én is megtapasztaltam azt, amit te. Az otthonban alkohol nélküli lét, a szabályok, folyamatos önreflexiók, feladatok elvégzése próbálja elterelni a gondolatot az elvonási tünetek okozta rosszulletekről. Az alkoholizmusukat egyedül megelőkről közösségben derül ki, hogyan reagálnak csoporttagként. Ha sikerül magát megtalálnia, akkor a társait is megtalálja saját magán keresztül.

ŐSBIZALOM.

A férfi a teremtés koronája, az erő szimbóluma, ő hordja a vállán a családot, védelmezi, összetartja. Ebben a kontextusban csak egy romantikus filmben tudnám

elképzelné a mai férfiakat, férjeket. Ezekben a férfiakban sem a teremtés koronáját, sem a védelmező apát nem lehetett felfedezni. Mégis a béke, nyugalom árad belőlük. Lehet, hogy ehhez kellett ez az intézmény is. Az önségítő, öngyógyító csoportfoglalkozásokon, a felépülésbe vetett hitet és az elveszített önbizalmukat visszakapják (szerintem), a leghitelesebb csoportvezetők, a felgyógyult páciensek által.

Tamás és Attila mögött is egy család, társ áll, aki hazavárta, hazavárja és támogatja párját. Biztos vagyok benne, hogy kell egy olyan háttér, amiért érdemes nekik újra felállni, tükörbe nézni, megírni akár a huszadik önreflexiót akkor is, ha azt érzi nincs már benne több reflektív gondolat.

Már az is szuper volt, hogy az iskola falain kívüli közös programon vehetünk részt a csoporttársakkal, több ilyen kellene. Imádtam a hatalmas erdővel borított pilisi tájat. Számomra ismeretlen vidék volt eddig. De az iskolán kívüli program, a kirándulás bármikor bepótolható. Az otthonba viszont nem jutottam volna el a főiskola nélkül. Ezt meg kellene tapasztalnia mindenkinek.

Megnéztem az archívumban található videókat. Nagyon szimpatikus mondat fogott meg, az egyik kísérő elmesélése alapján, az új beteggel, első alkalommal négyszemközt beszélget, és így köszönti őt: „addig, amíg saját magadat meg nem tanulod újra szeretni, addig majd mi fogunk szeretni”

Mi ez, ha nem **ŐSBIZALOM**.